

מקום טוב באמצע

מלחמה, ולא חשוב על איזה צד אתה נמך, בחבילה אחת. בחייו היה זמזום ציורית, מוכרת היטב בגדה השמאלית של פריס, כתב מחזות רבים וחשובים בתיאטרון האבסורד, והיה בבחינת יהלום נסתר של הבוהימה. את התקפת הלב שגרמה למותו, כך מספרת הי אגדה, קיבל כאשר ראה מה עשו בקולנוע מסיפורו אלך לירוק על קבריהם. זה היה בשנת 1960, ויאן היה רק בן 40. השנים האחרונות הפכו את ויאן לאחת

ויאן עריק

הדמויות המקובלות של ספרות צרפת אחי רי המלחמה. מחזותיו מועלים בלי הרף על בימות פריס, שיריו מושמעים בערבים מיוחדים עליידי טובי הזמרים הצרפתיים, וסידרה של תקליטים נפלאים מיצירותיו יצאו לאור, ובהם שירים שהוקלטו לראשונה.

להכירו בארץ זו תהיה באמת הרפתקה אמנותית.

איאן

הגאון הספרדי יבוא אל גאון הספרדי

מי שראה פעם הצגת-שנסון של איב מונטאני, יודע עד כמה מתוכנן, מתוחכם, מסוגנן ומהוקצע כל זיץ וכל ניצ ששל הבימה. אין ספק שמונטאן הוא גם בעל קול וגם בעל הופעה, אבל את הרעיונות, עד

גאון גאון

אחר, סיפק לו איש בשם ז'אק קאנטי, במאי ידוע ומפיק סידרת-התקליטים המפוארת ביותר של שירה צרפתית שהוצאה ל- אור אי-פעם (פיליפס ריאליסטי).

אין פלא, איפוא, שכאשר שאל המפיק פשאנל (התיאטרון העממי) את יהורם גאון במי היה רוצה כבמאי לתוכנית-היחיד שלו, לא הספיק לסיים את השאלה וכבר ענה לו הגאון: את ז'אק קאנטי.

מי שמכיר את גאון יודע שהוא גם ברוך וגם עקשן (תכונה לא רעה לגבי משהו שתר אחרי השלמות בעולמו), ומי שמכיר את פשאנל יודע שלגביו אין דבר בלתי-אפשרי. ובכן, עם בוקר יצאה לעיר האורות שליחת מצווה, הלא היא יחסנית-הציבור של התיאטרון העממי, העלמה הי צעירה עופרה קפלן, כדי לשכנע את קאנטי הגדול לבוא לארץ לעבוד עם "הזמר מספר 1 של ישראל". וראה זה פלא, בדירה המפוארת שבי

אמנות

תיאטרון

שש נפשות

מחפשות מחבר

על שפת-הים

מי שנכנס לים (הצגת-בכורה בתיאטרון הצעיר) צריך להיות שוטה, כי רק שוטה מוכן להיטרב לחינם. ויורם מסמור, מחבר המחזה, אינו שוטה. הוא מעדיף לעמוד מן הצד, להתבונן בנכנסים לים, ללוות אותם בהערות-שוליים, אבל לא לניקוט, חס וחלילה, עמדה משלה.

לכן תיכנן את המחזה שלו כמחזה בתוך מחזה (משהו נוסח שש נפשות מחפשות מחבר), כשגיבורו הוא סופר ישראלי הי כותב בעצמו מחזה על מה שקרה לו: הוצע לו לערוך שבועון חדש, שיחשוף בי גיליונו הראשון שערוריה ציבורית מלוכלכת, בה היה מעורב מפקדו לשעבר בצבא, וכל הפרשה הושטקה בעוד מועד.

מה שנוגע למיבנה ההצגה, ובעיקר לי- בימוי (ניקו ניתאי) יש רעיונות ויש עניין. השימוש בפועל-במה כתיזכורת לכך שזו הצגה בתוך הצגה, כשהוא נושא על גבו שלטים ומשתלב בהזזות סולמות ובוריקת הערות, כאילו מאולתרות, משעשע למדי.

רונן ודינר (בן, מי שנכנס) עצות לאחרים

ישנן גם הברקות רגעיות כמו הפארודיה על "המוכירה בעלת ההשפעה" (נינט דינר) המלמדת את הגברים הבאים לביתה ריקודי-עם, או על קבלת קהל במשרד ממשלתי. ישנה גם תגלית מישחקית: דן רונן, שי- עבר את טבילת-האש בנערים בחבורה, משי- חלט על כמות מפחידה של מלל בטבעיות מפתיעה. אבל דווקא משום שזה מחזה שחייב היה

רחוב בתי-האופנה המרוכזים ביותר בעיר, למ, פובור סנט-אונורה, אמר קאנטי הגדול, לא רק: "כן, אבוא ברצון", והתנאים הם כך וכך, כי אם פשוט מאד: "בטח שאני אבוא, סוף-סוף הוא יהודי ספרדי, ואני יהודי ספרדי".

ומה הם באמת התנאים? בסך הכל, כרטיס-נסיעה ואירוח לו ולבתו, שהיא עוזרת-במאי שלו, ועוד פרט מיקצועי קטן: קאנטי ביקש לקבל את כל השירים (חיים חפר — דובי זלצר) מתורגמים ומוקלטים, כדי שיוכל לחשוב בנחת בפרס ולבוא לי- כאן כשכל ההצגה עומדת בדימויו. כמו שנאמר: כל ישראל גיסי.

היהלום הנסתר של הבוהימה

הסיפור עט קאנטי לא הסתיים וההמשך, ואני באמת מקווה שיהיה לו המשך כפי שהבטיח, עשוי להקפיץ מעורם את שוחרי התרבות הצרפתית: ככוונתו של קאנטי להביא ארצה כמה זמרים (ביניהם מולודגי וארבעת-המוזיקנים), העורכים מזה כמה שנים ערב של שירי בורים ויאן, שהכנסתם קור דש לאלמנתו, אורסולה קאבלר.

למי שלא מוצא בויכורו את ויאן: היה זה קופר, במאי, שחקן, מחזאי, מלחין, נגן גיט, פזמונאי, צייר-פאזורות — בקיצור איש שמרד בחברה, כשדילאן וחבריו טרם נולדו, וכשכולם עוד התפלשו בזוהר של גבורות מלחמת-העולם השנייה:

"אדוני הנשיא: / לזאת לא אסכים, / לא באתי לעולם / להרוג מסכנים", כתב ויאן בשיר העריק, שהיה ללהיט כעשר שנים אחרי מותו. "זהו טאנגו לחיילים עליזים, / מהירשימה, בוכנואלד ואי- שם. / זהו טאנגו של הקברנים / המתים לראות קצת דם..." חזר ויאן את כל שירי-הלכת בשיר אחד שלו, הקברנים הי- עליזים, והקדים בשנים רבות את השמאל החדש, הכורכים גם היום את כל פשעי הי-

ניצחיים, היודעים לתת עצות לאחרים, אבל חוששים להסתכן בעצמם.

תקליטים

תנו לו

הזדמנות לחלום

היה היה פעם בחור צעיר שרצה להיות קריין. התגייס לצה"ל, ביקש שיתנו לו

להיכתב, על בעיות שהן כל-כך אקטואליות בהיו הישראלי, כמו חזירת קצינים בכירים לעמדות-מפתח אורחיות, הרי מה שנוגע לשליחות, מי שנכנס לים משאיר את הי צופה יבש למדי.

כי מטמור אינו רוצה להתחייב בנפשו בשום דבר. גיבורי, המשמש גם כדוברי האיש, הוא דגם ציני ובעל לשון חלקלקה, דגם לאי-הירות שמאחורי עטיפתו המבריקה אינו אלא עוד אחת מן המקטרגים הי

רגלה של המצחיקות בגבס

שביט עזי הסקטים רגל שבורה

צוחק מי שצוחק אחרון: ציפי שביט, הורידה המון קילוגרמים ממישקלה כדי להיות קלה וגמישה, בפארודיה על "מצחיקות" המחליקה על סקטים, והיא היתה כל-כך קלה עד שהתעופפה, נפלה על רגלה ושברה אותה.

וזה בכלל לא מצחיק לשכב עם רגל בגבס, כשעשרים וששה חבריה להצגת "ג'אמבו", המתוכננת לסוף חודש מרס באולם "דקל" (הקטעים שהבנו בלה- קות צבאיות) ממשכיכים בחזרות עלי- זות מן הרגיל: כי הבמאי דני ליטאי, מעניק אומנם מימד מיקצועי וחדשני לי- קטעים ידועים (כמו "שיר השלום" או "ישראלים בטולדו", בכוונה להפוך את "ג'אמבו" למוצר ייצוגי של ישראל בי- חו"ל), אבל למעשה ישנן הזדמנויות לי- שחקנים הצעירים להיות קצת במאים, כשכל אחד מהם, מלמד את האחרים קטע המוכר לו מן הלהקה בה שירת. כך, למשל, ניצה שאולי (מלהקת פי- קוד המרכז) ניסתה ללמד את הבנות איך נשענים על מטאטא בלי ליפול. הי תוצאה: תאונת-עבודה נוספת — מיורי אלוני נשענה על המטאטא ונפלה, אבל זו היתה חבטה קלה בלבד.

שיאורי (למעשה) ואדוני ומטאטאים חבטה קלה